

1.3 การไม่ยึดติดกับอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ของตนเอง และมองว่าตนเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมใหม่มากกว่า (Assimilation Identity)

1.4 การไม่รู้สึกว่าตนเองเป็นสมาชิกของทั้งกลุ่มชาติพันธุ์ของตนเอง และในระบบวัฒนธรรมใหม่ (Marginal Identity)

2. แนวคิดเรื่องการปรับตัวแบบ W-curve ของ Ting-Toomey (1999) อธิบายถึงการปรับตัวของผู้แปลกหน้าซึ่งมักใช้กับผู้ที่ไม่ได้อาศัยอยู่ในวัฒนธรรมใหม่อย่างถาวร เป็นรูป W ที่สามารถแบ่งออกได้เป็น 7 ส่วน คือ

2.1 ช่วงที่ผู้มาอยู่ใหม่รู้สึกตื่นตาตื่นใจ (Honeymoon Stage)

2.2 ช่วงที่บุคคลรู้สึกสับสน แยกแยะและเครียด (Hostility Stage)

2.3 ช่วงที่บุคคลรู้สึกเข้าที่เข้าทางมากขึ้น (Humorous Stage)

2.4 ช่วงที่บุคคลรู้สึกว่าวัฒนธรรมใหม่เป็นเสมือนบ้านของตนเอง (In-Sync Stage)

2.5 ช่วงที่บุคคลนั้นจะต้องกลับไปสู่วัฒนธรรมเดิมของตนและรู้สึกหยาบคายต่อวัฒนธรรมใหม่ (Ambivalence Stage)

2.6 ช่วงที่บุคคลกลับสู่วัฒนธรรมเดิมของตนเอง แต่กลับรู้สึกว่าวัฒนธรรมเดิมของตนเองนั้นแตกต่างไปจากความคาดหวัง (Re-entry Culture Shock Stage) และ

2.7 ช่วงที่บุคคลค่อยๆ ปรับตัวกลับเข้าสู่วัฒนธรรมเดิมของตนเอง (Resocialization Stage)

แนวคิดเกี่ยวกับเรื่ององค์ประกอบที่มีส่วนช่วยในการปรับตัวทางวัฒนธรรม

(Kim 1995, อ้างถึงใน ธานีบุญ, 2544) การปรับตัวข้ามวัฒนธรรมนั้นจะมีมุมมองเป็น 2 ด้าน คือ ด้านกระบวนการ และด้านโครงสร้างของการปรับตัวข้ามวัฒนธรรม ซึ่งเป็นปัจจัยทางการสื่อสารที่มีผลต่อการปรับตัวข้ามวัฒนธรรม และทั้ง 2 มุมมองนี้มีความเกี่ยวเนื่องกัน จึงสามารถสรุปเป็น 6 องค์ประกอบที่มีส่วนช่วยในการปรับตัวทางวัฒนธรรม คือ

1. ความสามารถทางการสื่อสารภายใต้วัฒนธรรมเจ้าบ้าน (Host communication competence) ซึ่งทำให้ผู้แปลกหน้าที่เข้ามาอยู่ในวัฒนธรรมใหม่นั้นมีความรู้

ความเข้าใจ และแสดงพฤติกรรมการสื่อสารที่เหมาะสม

2. การสื่อสารภายในสังคมของเจ้าบ้าน (Host social communication) เป็นการศึกษาถึงการสื่อสารระหว่างบุคคลและสื่อมวลชนของเจ้าบ้าน

3. การสื่อสารภายในสังคมของกลุ่มชาติพันธุ์ตนเอง (Ethnic social communication) เป็นการศึกษาถึงการสื่อสารระหว่างบุคคลและสื่อมวลชนของชนชาติพันธุ์ตนเอง

4. สิ่งแวดล้อม (Environment) เป็นการศึกษาถึงลักษณะการเปิดรับของเจ้าบ้าน และความเข้มแข็งของกลุ่มชนชาติพันธุ์เดียวกัน

5. พื้นฐาน ลักษณะส่วนบุคคล สิ่งที่ดีตัวและเตรียมตัวไว้ล่วงหน้า (Predisposition) เป็นการศึกษาถึงระดับของการเตรียมตัวและระดับของความเป็นชนชาติพันธุ์ รวมถึงบุคลิกภาพ

6. การเปลี่ยนรูประหว่างวัฒนธรรม (Intercultural transformation) ส่งผลให้ผู้แปลกหน้ามีสุขภาพจิตที่ดี และก้าวเข้าสู่ความเป็นผู้สื่อสารระหว่างวัฒนธรรมโดยไม่ยึดติดกับวัฒนธรรมใดวัฒนธรรมหนึ่ง

แนวคิดเกี่ยวกับเรื่องแนวทางในการปรับตัวทางวัฒนธรรมใหม่

William B. Gudykunst (1988) กล่าวว่าสาเหตุหลักของการปรับตัวทางวัฒนธรรมนั้น คือ การจัดการกับความไม่แน่ใจ (Uncertainty) และการจัดการกับความวิตกกังวลใจ (Anxiety) ซึ่งจะช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการปรับตัวได้ดียิ่งขึ้น แนวทางในการปรับตัวทางวัฒนธรรมใหม่ มี 2 แนวทาง คือ การลดความไม่แน่ใจด้วยการเข้าใจวัฒนธรรมอื่น และการลดความวิตกกังวลใจด้วยการจัดการกับความเครียดและความกังวล

แนวคิดเกี่ยวกับปัญหาและอุปสรรคในการสื่อสารต่างวัฒนธรรม

เมตตา วิวัฒนานุกูล (2548) กล่าวถึง ปัญหาของการสื่อสารระหว่างบุคคลที่มาจากคนละวัฒนธรรม คือ วัฒนธรรมที่ต่างกัน ที่มีผลต่อความแตกต่างในการรับรู้ และการตีความสารที่ได้รับ การขาดประสบการณ์ร่วมกัน (Shared Experience) หรือมีกรอบอ้างอิง (Frame of Reference) ที่ต่างกันจึงเป็นอุปสรรคสำคัญที่ก่อให้เกิดความเข้าใจผิด